

INFUSIÓ FILOSÒFICA DE SALT - 13 DE JUNY - HORT DE MILFULLES

Resum perfumat amb un toc cítric i crític, doncs el diàleg que es mostra a continuació és el resum del cafè especial del trimestre que tanca el mes de juny i dona inici a la temporada d'estiu. La infusió filosòfica, elaborada a l'hort comunitari de Milfulles, ha qüestionat la relació —cada cop més desapareguda del nostre pensament— amb el món natural i amb tot el que aquest món engloba. Amb una introducció al text Primavera silenciosa de Rachel Carson, i un seguit de qüestions per inspirar la reflexió, les aportacions dels participants de la infusió han construït un magnífic i harmònic matí. Això és per a vosaltres:

- Encara hi ha gent connectada a la natura, però és cert que la humanitat està més separada. Un dels motius d'aquest distanciament va ser, i és, la industrialització.
 - La relació amb la natura no pot no existir: participem en les seves dinàmiques; el que fem és ometre aquestes relacions i les seves conseqüències.
 - Hem d'entendre de quina manera estem connectats.
- Des del moment que hi ha una industrialització que trepitja i explota els recursos naturals i el món natural, [es perd aquesta connexió]. Observar la natura és observar la vida: l'ecosistema que es desenvolupa i canvia, les relacions curioses i com tot està connectat. Hi ha exemples en què la tecnologia ens ajuda a entendre i sentir empatia de la natura amb la mínima intervenció humana, amb la capacitat d'aprendre dignament respectant tots els éssers vius. En aquest context, es planteja el canvi de paradigma antropocentrista i s'exposa l'harmonia que apareix en la natura.
 - Malgrat que ens resulti dolent i perjudicial per al medi, sembla que l'humà és així: un animal que destrueix i s'apodera del seu entorn; la naturalesa de l'ésser humà és pensar que ell és el centre de la vida.
 - Temps enrere creïem en una jerarquització entre les espècies, on l'ésser humà estava al capdamunt de la piràmide, una cosa absurda si formem part d'un univers ple d'espècies. Cal revisar les relacions que tenim amb la natura, trobar aquesta harmonia que està a pocs metres de les nostres cases. Les plantes senten i està demostrat que poden percebre-hi. Tot i que nosaltres ens creiem que tenim una intel·ligència superior, els éssers humans no poden fer segons quines coses que altres espècies sí, fet que exposa la nostra intel·ligència com a només un simple tipus d'intel·ligència, sense l'etiqueta de millor o pitjor.
- Estem evolucionant cap a un estat que s'aïlla de la natura, separant-se i no necessitant d'aquesta relació. Aquest fenomen cal aturar-lo i tornar al punt on ens sentíem part del món natural i part de tot un conjunt.

- Quan parlem de natura, parlem des d'un concepte construït des d'una perspectiva humana, heretada, i que ja no s'atribueix res del que realment significa «natura». S'ha reduït a un espai que utilitzem com a entreteniment, per fer excursions o passar l'estona. Però la natura resideix en tot allò que percebem, que veiem i que mengem: tot és natura, atès que tot ve de la natura. Les ciutats cada cop són més poblades, i els pobles, menys pobles; ens aïllem de manera automàtica. S'ha de replantejar el concepte de natura culturalment, amb una definició menys homocentrista i més antiespecista.
 - Quan es trenca un equilibri natural, juntament amb una avarícia d'explotar recursos creient que són per a nosaltres, ens porta a un cataclisme. No podem seguir pensant que tenim dret a utilitzar tot el que ens ofereix la natura sense responsabilitzar-nos de les conseqüències.
- El sisè sentit que tenim els humans és l'espiritualitat, capaç de connectar amb els éssers vius, que s'hereta i es viu. Un sentit que es manifestava en el passat, quan la natura ens dictava com actuar i fer les coses. El fet de perdre aquest sentit provoca una manca a l'hora d'intentar connectar amb el món natural. La diferència de qui observa la natura de manera espiritual o no és que aquest primer ho fa amb sentiment i voluntat, pensant en el conjunt de totes les coses.
 - **UBUNTU:** el sentiment d'estar bé perquè el meu entorn també està bé. Un acte d'empatia no només amb els altres éssers humans sinó amb tot el que el meu entorn engloba; és a dir, treballar per al bé comú.
- Cercar una relació d'equilibri amb l'ecosistema té un punt egoista des de la nostra perspectiva, perquè volem modificar l'entorn de manera immediata segons els nostres objectius i el benefici individual. Canvis calculats amb magnituds humanes, com és el temps, intervals que s'ajusten a una vida humana; temps reduïts a pocs anys en contra del temps del món natural, que es prolonga amb processos lents però justificats. Malgrat els nostres esforços per millorar la situació, no sabem què pot succeir en un futur, si encara seguirem tractant aquesta qüestió.
 - La necessitat de la natura neix a partir del distanciament que patim per trobar una realitat orgànica i real. En aquesta situació, comprenem la dependència dels éssers humans de la natura, però el contrari no passa. La natura, tot i formar-ne part, no depèn de nosaltres: la seva causa i raó és universal.
- Natura i filosofia: conceptes estretament connectats. De manera «natural» interactuem amb la terra, amb els éssers vius, i això ens fa pensar en ells mateixos i, per consegüent, en el món.
 - **Jardinosofia:** llibre que mostra diferents jardins històrics i el pensament que engloba l'arquitectura, les formes i els colors de cada jardí. Però quin és el

jardí que necessitem actualment? D'exemples n'hi ha molts, però sens dubte un com l'hort de Milfulles, on el pensament es cultiva i, consegüentment, neix la cultura.

- Una pregunta per als veïns/pobles: si poguéssim tornar a un passat on la situació i la relació amb el món natural era més sana i propera, amb la condició de fer-ho amb la tecnologia actual, tornariem a aquest passat hipotètic?
 - De certa manera, sense tornar al passat cronològicament, hi tornarem de manera inevitable. La situació manifesta un corrent a tornar a espais com aquests, minimitzar la dependència i la relació amb la tecnologia i les xarxes socials, i desenvolupar el temps que passem en aquest món en llocs naturals i orgànics.
 - S'han de crear espais naturals per compartir no només companyia, sinó cultura, pensaments i idees, i no fer-ho mitjançant plataformes digitals, on la distància física entre individus dificulta entaular una relació de debò humana; és a dir, natural.
 - Crear punts petits, que siguin fins i tot nuclis atòmics, i que amb el temps la distància entre aquests sigui mínima i s'uneixin de manera natural: un procés que dona esperança en creure que els petits canvis, units, són importants per a grans canvis.
- L'aliment, fonamental en la nostra vida, és natura tot i que estigui maquillat. La connexió amb el que menges ha d'existir: entendre i conèixer tot el procés, el material i l'energia necessària per tenir aquest aliment entre les mans. Espais com els que ofereix la natura —l'hort de Milfulles, per exemple— il·lustren tot aquest procés que té qualsevol aliment i, per conseqüència, permeten establir una relació molt més conscient, sana i natural amb el que mengem.
 - La relació dels nens amb la natura sembla no acabar de realitzar-se a través de mètodes com els tallers, les activitats o les excursions, degut a condicions que limiten aquestes activitats, molts cops condicionades per criteris, objectius i recursos. S'ofereix una relació a l'infant amb la natura com un espai per divertir-se i passar l'estona, sense donar èmfasi al respecte i a la consciència d'estar connectat a la natura.

Malgrat les lluites intenses i la pressió a què ens sotmet la societat, és possible un canvi. Un camí de llarg recorregut del qual potser no veurem el final, però cal treballar amb il·lusió i fe perquè tots junts puguem arribar a un equilibri que no ens faci qüestionar on para la natura..

Fi del diàleg: 12:06 h
Ha estat un plaer!